«Мне это важно! Поверьте, послушайте»

https://mrpl.city/blogs/view/mne-e-to-vazhno-poverte-poslushajte

01 липня 2020, середа

Автор: **Ольга Демідко (Маріуполь)**
Автор: **MRPL.CITY**

7 липня єдина народна артистка України в Маріуполі, лауреат премії імені Заньковецької Світлана Іванівна Отченашенко святкуватиме своє 75-річчя. У Донецькому академічному обласному драматичному театрі (м. Маріуполь) Світлана Іванівна працює з 1966 року, де за півстоліття творчої праці зіграла більше 200 ролей.

Життєвий і творчий шлях нашої героїні не може не вражати. Вона народилася в Полтаві, але своїм найріднішим містом вважає

Маріуполь. Саме тут вона знайшла своє покликання, зустріла кохану людину та народила сина. Вже у 27 років отримала звання заслуженої артистки. І це не дивно! Неповторні образи актриси – викликали захоплення не тільки у глядачів, але й в інших акторів, режисерів та відомих театральних критиків. Я і раніше писала про життя і творчість видатної маріупольчанки, проте цього разу хочу розповісти про ще один, не всім відомий, талант актриси.

З дитинства Отченашенко дуже любить читати. Вона неодноразово відзначала своє особливе ставлення до поезії. Втім Світлана Іванівна і сама писала вірші, хоча й не довгий період, оскільки вирішила, що вона не має великого таланту... Однак, читаючи вірші почесної громадянки Маріуполя, розумієш, що талановита людина, дійсно, талановита в усьому! Поезія актриси дозволяє зрозуміти наскільки багатогранний внутрішній світ Отченашенко. Лише один вірш Світлани Іванівни був опублікований в газеті «Приазовський робочий», яким актриса залюбки поділилася і з нами:

Мне это важно! Поверьте, послушайте

Вдруг на асфальте мокром,

На танцплощадке пустынной, далекой

Листья-веснушки кружатся, кружатся в вальсе осеннем,

Утром и вечером четкие такты

Очень беспомощно, очень доверчиво жмутся к асфальту.

Вы это видели? Вы это помните?

Кто на бульварах рассыпал золото,

Развешал на ветках капли громадные...

Вдруг сорвется и прямо на голову

Солнце на небе давно не видели,

Надо грустить, да кто это выдумал?

Ничто не уходит, ничто не кончается

Листьями снизу земля освещается.

Нет, не сидится в уютной комнате,

Мне хорошо, улыбаюсь прохожим.

Вы ее помните, вы ее помните?

Осень свою на весну похожую...

Відео: Светлана Отченашенко читает свои стихи. Мариупольский драмтеатр, Маріупольське телебачення, 01.07.2020

Як наголошує актриса, їй пощастило зробити в своєму житті два правильних вибори: обрати свою професію та зустріти надійного супутника життя. Чоловік Світлани Іванівни – Харабет Юхим Вікторович, скульптор і медальєр, заслужений діяч мистецтв України, – завжди надихав і підтримував у всьому кохану. В першу розлуку, коли Отченашенко поїхала на гастролі, а мобільних телефонів тоді не було, вона написала своєму чоловікові цей вірш:

Оденусь на улицу, выскочу и побегу к телефону

Краткое, очень привычное в трубку скажу: «привет»!

Что же тут необычного, но в этом мире сонном,

Нет твоего телефона, и дома нашего нет.

Мне бы привыкнуть к этому, все далеко-далече:

И счастье, и расставанье, и боль тупая в груди.

Встряхнуть головой незаметно, бодро расправить плечи

И дождаться встречи, которая впереди...

Но не могу привыкнуть, но не хочу поверить

И если в трубке молчание, тебя во всем обвиню.

Сейчас дождевик накину, сейчас я открою двери,

Сейчас на улицу выскочу и все-таки позвоню...

Всього три вірші прочитала Світлана Іванівна під час останнього інтерв'ю зі мною. І все ж доторкнутися до яскравого світу художнього слова видатної маріупольчанки, на мою думку, – унікальна можливість. До речі, всі вірші актриса знає напам'ять, а записів з ними ніде не зберегла, тому вони публікуються вперше. А цим віршем, як підкреслила актриса, закінчилася її «поетична кар'єра»:

Я не люблю читать свои стихи,

Строка, как призрак, память, ускользая,

Разбудит мертвый уголок души

И требует: пиши, пиши пиши!

И начинается игра немая

С собой на смерть жестокая игра

И капля крови на конце пера,

И сердце, задыхаясь, умирая,

А тело разом оторвется вдруг и взмоет

В высоту полетом птичьим

Со мной сидящий рядом чуткий друг зевнет и скажет:

«Ничего, прилично!»

Я не люблю читать свои стихи...

І незважаючи на те, що Світлана Іванівна «не любит читать свои стихи», впевнена, що вірші справжньої легенди Маріуполя обов'язково знайдуть відлуння у душі читача.

Скріншот - Оригінал

//mrpl.city/blogs/view/mne-e-to-vazhno-poverte-poslushajte

mrpl•city

ВСІ НОВИНИ МАРІУПОЛЬ ДОНЕ

БЛОГИ ОЛЬГА ДЕМІДКО

«Мне это важно! Поверьте, послушайте»

01 липня 2020 в 07:14

7 липня єдина народна артистка України в Маріуполі, лауреат премії імені Заньковецької Світлана Іванівна Отченашенко святкуватиме своє 75-річчя. У Донецькому академічному обласному драматичному театрі (м. Маріуполь) Світлана Іванівна працює з 1966 року, де за півстоліття творчої праці зіграла більше 200 ролей.

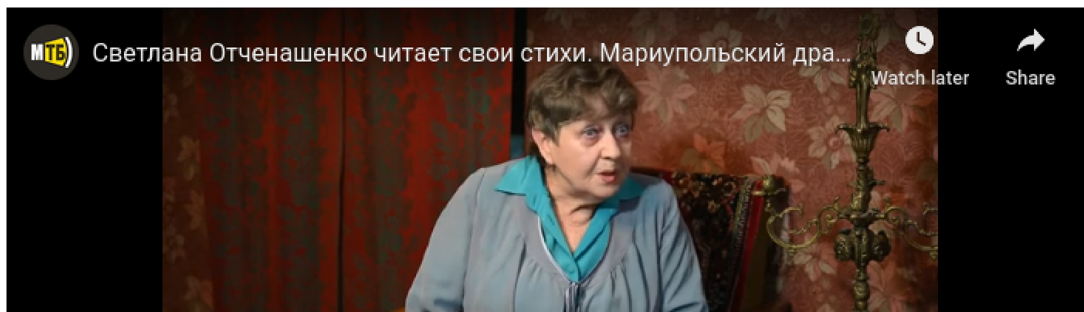
(1)

://mrpl.city/blogs/view/mne-e-to-vazhno-poverte-poslushajte

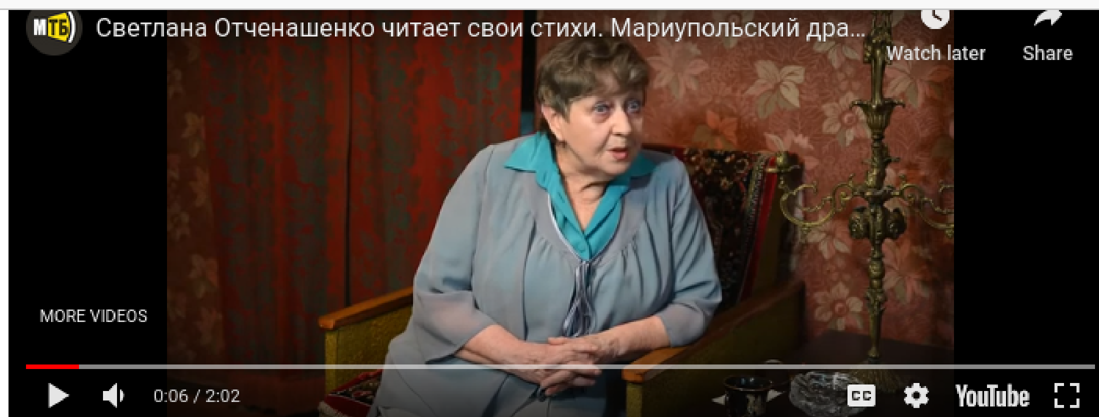
Життєвий і творчий шлях нашої героїні не може не вражати. Вона народилася в Полтаві, але своїм найріднішим містом вважає Маріуполь. Саме тут вона знайшла своє покликання, зустріла кохану людину та народила сина. Вже у 27 років отримала звання заслуженої артистки. І це не дивно! Неповторні образи актриси – викликали захоплення не тільки у глядачів, але й в інших акторів, режисерів та відомих театральних критиків. Я і раніше писала про життя і творчість видатної маріупольчанки, проте цього разу хочу розповісти про ще один, не всім відомий, талант актриси.

З дитинства Отченашенко дуже любить читати. Вона неодноразово відзначала своє особливе ставлення до поезії. Втім Світлана Іванівна і сама писала вірші, хоча й не довгий період, оскільки вирішила, що вона не має великого таланту... Однак, читаючи вірші почесної громадянки Маріуполя, розумієш, що талановита людина, дійсно, талановита в усьому! Поезія актриси дозволяє зрозуміти наскільки багатогранний внутрішній світ Отченашенко. Лише один вірш Світлани Іванівни був опублікований в газеті «Приазовський робочий», яким актриса залюбки поділилася і з нами:

Мне это важно! Поверьте, послушайте
Вдруг на асфальте мокром,
На танцплощадке пустынной, далекой
Листья-веснушки кружатся, кружатся в вальсе осеннем,
Утром и вечером четкие такты
Очень беспомощно, очень доверчиво жмутся к асфальту.
Вы это видели? Вы это помните?
Кто на бульварах рассыпал золото,
Развешал на ветках капли громадные...
Вдруг сорвется и прямо на голову
Солнце на небе давно не видели,
Надо грустить, да кто это выдумал?
Ничто не уходит, ничто не кончается
Листьями снизу земля освещается.
Нет, не сидится в уютной комнате,
Мне хорошо, улыбаюсь прохожим.
Вы ее помните, вы ее помните?
Осень свою на весну похожую...

(2)

Як наголошує актриса, їй пощастило зробити в своєму житті два правильних вибори: обрати свою професію та зустріти надійного супутника життя. Чоловік Світлани Іванівни – Харабет Юхим Вікторович, скульптор і медальєр, заслужений діяч мистецтв України, – завжди надихав і підтримував у всьому кохану. В першу розлуку, коли Отченашенко поїхала на гастролі, а мобільних телефонів тоді не було, вона написала своєму чоловікові цей вірш:

Оденусь на улицу, выскочу и побегу к телефону
Краткое, очень привычное в трубку скажу: «привет»!
Что же тут необычного, но в этом мире сонном,
Нет твоего телефона, и дома нашего нет.
Мне бы привыкнуть к этому, все далеко-далече:
И счастье, и расставанье, и боль тупая в груди.
Встряхнуть головой незаметно, бодро расправить плечи
И дожидаться встречи, которая впереди...
Но не могу привыкнуть, но не хочу поверить
И если в трубке молчание, тебя во всем обвиню.
Сейчас дождевик накину, сейчас я открою двери,
Сейчас на улицу выскочу и все-таки позвоню...

Всього три вірші прочитала Світлана Іванівна під час останнього інтерв'ю зі мною. І все ж доторкнутися до яскравого світу художнього слова видатної маріупольчанки, на мою думку, – унікальна можливість. До речі, всі вірші актриса знає напам'ять, а записів з ними ніде не зберегла, тому вони публікуються вперше. А цим віршем, як підкреслила актриса, закінчилася її «поетична кар'єра»:

Я не люблю читать свои стихи,
Строка, как призрак, память, ускользая,
Разбудит мертвый уголок души
И требует: пиши, пиши пиши!
И начинается игра немая
С собой на смерть жестокая игра
И капля крови на конце пера,
И сердце, задыхаясь, умирая,

(3)

/mrpl.city/blogs/view/mne-e-to-vazhno-poverte-poslushajte

И дожидаться встречи, которая впереди...
Но не могу привыкнуть, но не хочу поверить
И если в трубке молчание, тебя во всем обвиню.
Сейчас дождевик накину, сейчас я открою двери,
Сейчас на улицу выскочу и все-таки позвоню...

Всього три вірші прочитала Світлана Іванівна під час останнього інтерв'ю зі мною. І все ж доторкнутися до яскравого світу художнього слова видатної маріупольчанки, на мою думку, – унікальна можливість. До речі, всі вірші актриса знає напам'ять, а записів з ними ніде не зберегла, тому вони публікуються вперше. А цим віршем, як підкреслила актриса, закінчилася її «поетична кар'єра»:

Я не люблю читать свои стихи,
Строка, как призрак, память, ускользая,
Разбудит мертвый уголок души
И требует: пиши, пиши пиши!
И начинается игра немая
С собой на смерть жестокая игра
И капля крови на конце пера,
И сердце, задыхаясь, умирая,
А тело разом оторвется вдруг и взмоет
В высоту полетом птичьим
Со мной сидящий рядом чуткий друг зевнет и скажет:
«Ничего, прилично!»
Я не люблю читать свои стихи...

І незважаючи на те, що Світлана Іванівна «не любит читать свои стихи», впевнена, що вірші справжньої легенди Маріуполя обов'язково знайдуть відлуння у душі читача.

Джерело: https://mrpl.city/

(4)